

MALA SCENA: "MUKA MALOG VUKA"

19.4.2017. 12:41:06h

Zabavni uzlet u apstrakciju

'Muka malog vuka', kazališta **Mala scena**, mudar je i promišljen spoj glumačkog i lutkarskog kazališta, u kojemu je lutkarstvo diskretno obogatilo cjelinu

Izvor: matica.hr/Vijenac

Autor: Igor Tretinjak

"Muka malog vuka" / Morana Belančić

Napomena: [kritika je izvorno objavljena 20. ožujka 2017. u Vijencu, br. 602](#)

Kazalište u biti (nažalost, ne uvijek i u praksi) obožava pomicanje i rušenje granica, spajanje naizgled nespojivog, prepletanje neprepletivog. Samo u njemu jednako vrijede i zajedno opstoje komunikacija riječju i pokretom, svjetlom i tonom, stapaju se i druže stvarni i imaginarni svjetovi i likovi, glumci, plesači i lutke. I sve to uz tek jednog cenzora – kvalitetu. Ovo kratko razmišljanje jako dobro zvuči na papiru, a nova **predstava Male scene, "Muka malog vuka"**, potvrdila ga je i u prostoru izvedbe. U njoj se lutkarstvo na fin, diskretan i nenametljiv način preplelo i uplelo u sve slojeve glumačke **predstave**, obogativši je redateljskim, izvođačkim i dramaturškim rješenjima, u istodobno ne podrezavši osnovna, glumačka krila.

"**Muka malog vuka**" vrlo je dopadljiva slikovnica **Renata Baretića** i **Davora Šunka**, u kojoj se naslovni junačić suočava s utegom predaka. Otac i djed, kojemu nosi kolač u šumu, bili su strah i trepet bajki, ledeći krv u žilicama trima prašćićima, sedmorki kozlića i djevojčici Crvenkapici. Na putu do djeda stižu ga grijesi očevine i djedovine te vučić mora pokazati i

dokazati sad već odraslim prascima, jarcima, kozama i gospođi koja je odavno prerasla crvenu kapicu da nema mnogo veze sa svojim krvoločnim prethodnicima.

Osim što nas na vrlo simpatičan način upoznaju s poznatim bajkama, uživajući njihove humorne light verzije u tijelo slikovnice, autori rade zanimljiv obrat – okreću kut priče na dežurnog negativca – vuka, pokazavši kako nije lako nositi to teško breme. Istodobno iskrenom dobrotom naslovnoga junaka dovode u pitanje titulu straha i trepeta šuma i bajki. I sve to čine zabavnim i zaigranim tekstom naslonjenim na rimu.

Na rimu su se naslonili i redateljica **Morana Dolenc** i dramaturg **Bruno Margetić** (s **Baretićem** je i dramaturg slikovnicu), ne strahujući od potencijalne auditivne monotonije. Štoviše, redateljica lutkarica ritmičnost je postavila kao čvrst temelj cijele **predstave**. Iz ritma je sve u **predstavi** izviralalo i sve mu se vraćalo – od precizna kretanja preko vrlo dobre glazbe Vlatka Panića i metronoma u televizijskom ekranu do građenja cjeline **predstave** vrlo tečnim izmjenama u tempu i energiji.

Naglašeno ritmizirana igra fino je uronila u prostor karikature, bliske lutkarstvu, gdje su se sva ostala lutkarska rješenja osjećala kao doma. Naime, bajkovite umetke redateljica je dobro riješila animacijom (kuhinskih) predmeta, odvevši scensku igru u djeci beskrajno blizak i silno drag, no u kazalištima i njihovim životima sve rjeđe korišten, prostor apstrakcije. U tom prostoru sve je moguće – da autić priča, duda puže, puž leti... kao i da šalice za kavu postanu kozlići i prašćići.

I dok je naslon na rimu, samim time tekst, odlično iskorišten u izvedbenom i igračkom smislu, pokazao se kočnicom na kraju koji je više ispričan no odigran te je umjesto očekivane kulminacije došlo do pada i razvodnjavanja ritma i energije. Nažalost, jer do toga trenutka **predstava** je odlično vođena, kako redateljčinom rukom, tako i uigranim glumačko-lutkarskim triom, a čine ga **Goran Guksić**, **Lucija Barišić** i **Šiško Horvat Majcan**.

Goran Guksić naslovnog je vučića oblikovao finom i toplom duhovitošću te tjelesnom zaigranošću i mekoćom, naglasivši njegovu dječju naivnost i iskrenu dobrotu. Ni u jednom trenutku nije iskliznuo u infantilnost, vučićeve nježne godine pronašavši u sebi i vlastitoj zaigranosti. **Lucija Barišić** i **Šiško Horvat Majcan** fino su i tečno šetali kroz više uloga te iz pozicija pripovjedača u junake teatra u teatru. U animaciji predmeta nisu išli za konkretnošću i preciznošću, već su se zadržali u prostoru apstrakcije i sugestije (posebice Horvat Majcan kod zgodno oblikovanih kozlića), ponovo ostavivši malim gledateljima prostor slobode za iščitavanje i vlastito upisivanje.

Scenografkinja **Vesna Režić** i oblikovatelj svjetla **Domagoj Klasić** scenu su, na tragu likovnoga sloja slikovnice (**Davor Šunko**), pretočili u kuhinju koja je postala izvor priča u priči i njihovih junaka. Kostimografkinja **Dubravka Skvrce** naslonila se u oblikovanju vukova na funkcionalni i simpatični minimalizam, dodavši im tek uši.

Bez obzira na nešto slabiji kraj, "**Muka malog vuka**" mudar je i promišljen spoj glumačkog i lutkarskog kazališta, u kojemu je lutkarstvo diskretno obogatilo cjelinu, davši glumačkom sloju dodatna krila u prostor djeci potrebne i drage apstrakcije.

Impressum Uvjeti korištenja Suradnja sa portalom Oglašavanje/Predstavljanje ponude

AUTORSKA PRAVA!

Svi tekstovi, slike, zaštićeni trgovački znaci te s bilo koje druge osnove zaštićeni "objekti/subjekti" zakonom o autorskim ili drugim pravima postavljani na ovom portalu u vlasništvu su izvora navedenog uz određenu sliku ili tekst te su objavljeni

PARTNERI PORTALA:

CroatiaLink - Hrvatski Turistički Portal
Olimpijske igre - rezultati, wiki
Cronetik - Internet hosting

PRAVNA NAPOMENA!

Portal kritikaz.com koristite na vlastitu odgovornost.

uz odobrenje nositelja autorskih prava. Svi materijali s izvorom Kritikaz.com u vlasništvu su našeg portala i mogu se koristiti isključivo uz p i s m e n o odobrenje uredništva portala. Korištenjem, odnosno pregledavanjem našeg portala slažete se s uvjetima korištenja portala.

© Domagoj Skledar & Igor Tretinjak, 2015 ~ 2016, All rights reserved